

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 65) findes i tidenden sp. 2246, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 941).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Der foreligger 2 ændringsforslag, stillet af finansministeren; ændringsforslag nr. 1 er tiltrådt af et flertal, ændringsforslag nr. 2 af hele udvalget. Jeg vil anbefale, at man stemmer for disse to ændringsforslag. Den væsentligste ændring går ud på, at den såkaldte bondegårdsregel bortfalder.

Chr. R. Christensen: Vi er jo i en højst mærkelig situation med hensyn til dette lovforslag, idet forslaget efter fremsættelsen den 20. januar fik bred tilslutning i det høje folketing; det kunne have været gennemført uændret uden vanskeligheder og meget hurtigt. Nu er der gået 4½ måned mellem fremsættelsen og anden behandling. I denne mellemtid har ministeren stillet ændringsforslag til sit eget lovforslag og derved skabt en situation, hvor der ikke mere er enighed om lovforslaget, hvad ministeren vidste. Jeg kan kun beklage denne udvikling, beklage det radikale initiativ, der er årsag til situationen, men må jo erkende, at det flertal, der står bag ændringsforslag nr. 1, naturligvis — efter den politiske ændring, der skete her i slutningen af marts — har politisk magt til at gennemføre det.

Spørgsmålet drejer sig om, hvorvidt landbrugsejendomme i byernes yderzoner skal vurderes som ifølge det oprindelige lovforslag efter bondegårdsreglen eller som ifølge ændringsforslaget efter handelsprisen. Den højtærede minister har allerede ved frem-

sættelsen tilkendegivet, at ved at vurdere efter bondegårdsreglen satte man det planlægningsmæssige hensyn fremfor det skattepolitiske, og at regeringen fandt det betænkeligt, om der gennem vurderings- og beskatningsregler skabtes vanskeligheder for planlægningen, og at den samfundsmæssige interesse i disse foranstaltninger var så stor, at de skattepolitiske hensyn måtte vige.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig disse synspunkter og savner egentlig en saglig begrundelse for at vige bort fra det, den højtærede finansminister da fandt var rigtigt. Jeg kan da ikke erkende andet end det, som regeringen selv har erkendt, at det hæmmer en naturlig udvikling at vurdere på anden måde, at det hindrer drivhusbyggeri, hindrer vandingsanlæg, når man belaster ejendommene på den måde, som man vil gøre det efter det stillede ændringsforslag.

Dertil kommer så yderligere, at jeg føler en vis utryghed, ikke ved vurderingsmændenes arbejde, men i mange henseender ved de direktiver, der i denne tid gives vurderingsmændene. Man har givet direktiver om, at landbrugsejendommene gennemgående skulle stige med 70 pct., og en hel del prøvevurderinger viser en yderligere stigning ud over de 70 pct. for landbrugsejendommene vedkommende. Men samtidig har folketingsudvalget spurgt den højtærede landbrugsminister, hvor meget handelsprisen for landbrugsejendomme er steget de sidste 5 år, og efter opgørelse fra statistisk departement meddelte landbrugsministeren nu i maj 1965, at ved 26.219 handler med landbrugsejendomme i fri handel er den gennemsnitlige stigning i tiden 1960-64 i alt 23,8 pct. for jord og bygninger, hvorimod den, når man tager den samlede købesum, har været 21,4 pct. Jeg synes, disse oplysninger står i meget stærkt misforhold til den opvurdering, man nu søger at gennemføre; og den kendsgerning, at landbrugets afkastningsevne ikke er steget i denne periode, understreger da også, at handelsværdien heller ikke kan være steget. Jeg synes, det er et svagt grundlag for at gennemføre en så voldsom forhøjelse af ejendomsvurderingerne på landet som den, der nu er foreslået, og jeg synes, det ville være forkert, om det høje ting gennem de foreslåede æn-

[Chr. R. Christensen.]

dringer gav endnu større bemyndigelse til vurderingsmyndighederne til forhøjelser.

Jeg har i udvalget rejst et par spørgsmål vedrørende korrektioner, hvor landbrugs-ejendomme tidligere har haft særlig værdi som følge af en jernbanes nærhed, idet jeg spurgte, om der var foregået korrektioner i nedadgående retning i anledning af, at disse jernbaner havde mistet deres betydning eller endog var forsvundet. Jeg synes ikke, det har været tilfældet hidtil. Jeg vil gerne pege på, at det vil være nødvendigt, at man ved de kommende vurderinger gennemfører en sådan korrektion og samtidig gennemfører korrektioner, hvor der er tale om facadejord, der som følge af adgangs begrænsning til en forbiløbende vej ikke mere er facadejord.

Man har drøftet visse planer om henstand med betalingen af den merskat, der vil blive følgen af den ændrede vurderingsregel. Det ændrer ikke det principielle, og jeg kan ikke se, at det giver større begrundelse for at stemme for disse ændringer, at man stiller i udsigt, at der kan komme en særlig lov om dette forhold. Den ordning, denne særlige lov skulle indeholde, er ikke gennemført, end ikke foreslået, og vi har ikke sikkerhed for, hvordan en sådan lov vil blive formet. Det er altså at give tilsagn om en slags efterslæb, som vi ikke aner hvordan bliver. Vi har end ikke vished for, om den prioritet, der skal indføres for en række af vore landbrugsejendomme som følge af de ændrede vurderingsregler, skal indbetales ved handel, hvis en landbrugsejendom fortsat skal drives som landbrug. Det er kun teoretiske betragtninger, vi har hørt; vi har ingen vished for, om prioriteten skal forfalde eller skal kunne videreføres, hvis landbrugsejendommen delvis skifter karakter og går over til havebrug eller gartneribrug. Vi har ingen vished for, om henstandsordningen skal fortsætte ved generationsskifte, når en ejendom overdrages til søn eller svigersøn, og det ved vi er et af de sværeste øjeblikke for en landmand. Skal denne ordning vanskeliggøre det generationsskifte, som i forvejen tvinger tusinder af unge landmænd væk fra landbruget?

Man taler om åringers, måske mange års henstand som følge af den lov, man her nævner skal komme; men det vil altså sige,

at den tinglyste prioritet, man nu vil gennemføre, vil være en gæld på landbrugs-ejendommene, som landmændene ikke selv har stiftet. Det vil betyde, at man siger, de skylder penge, som de ikke har lånt, og det gør man i denne time, efter at vi nu i mere end 2 timer har drøftet den høje særlige indkomstskat, hvis meget vidtgående karakter bl. a. fremgår af, at man tager 60 pct. af en vis del af vurderingsstigningerne. Hvis man gennemfører den ændring, der her er foreslået, lægger man byrder oven på andre byrder, som kan blive så store, at de måske i visse tilfælde kan inddrage mere til staten, end den samlede stigning udgør.

Jeg finder altså dette ændringsforslag meget uheldigt og beklager meget, at man her gennemtvinger noget, som der ikke i udvalget kan blive enighed om. Jeg ønsker derfor lovforslaget tilbageført til dets oprindelige skikkelse og håber, at vi gennem en fornyet udvalgsbehandling kan nå dertil.

Jeg understreger til slut, at vi gerne ville have stemt for lovforslaget, men det er undergået sådanne ændringer i udvalget, at vi nærer megen betænkelighed ved det. Vi kan ikke give tilsagn om, at det konservative folkeparti kan medvirke til en lovgivning, der efter vor formening er blevet så forringet, som dette lovforslag er blevet under udvalgsbehandlingen.

Jacob Sørensen: Ved første behandling gav jeg på mit partis vegne udtryk for tilfredshed med det fremsatte lovforslag. Det er derfor med stor beklagelse, vi nu må konstatere, at den højtærede finansminister har forladt sit oprindelige lovforslag og stillet ændringsforslag til lovens § 14 gående ud på, at der ikke mere skal vurderes efter bondegårdsreglen i byudviklingsområdernes yderzoner samt i byplanernes landbrugszoner. Vi finder det ganske urimeligt, at man forsøger at foretage en opvurdering i disse områder, simpelt hen fordi man i disse områder, som måske nok på et eller andet tidspunkt overgår til bebyggelse, ikke har nogen planlægning for, hvad jorden til sin tid skal anvendes til. Derfor vil alle ansættelser være helt usandsynligt usikre, medmindre man følger bondegårdsreglen.

Hvad angår prisdannelsen på jorden i disse områder, er det vor faste overbevisning, at det er mest hensigtsmæssigt, at der

[Jacob Sørensen.]

skabes størst mulig ro om jordspørgsmålet og prisspørgsmålet i disse områder. En opvurdering vil let kunne føre til fremskyn-delse af salg, hvilket måske også er regerin-gens ønske, idet man derigennem regner med, at priserne bliver lavere, men jeg tror dog, man overser en meget væsentlig ting, den nemlig, at jo tidligere man giver im-pulser til salg og det, der fører til salg, des tidligere begynder de uafvendelige ud-gifter at løbe på, udgifter til forrentning og til beskatning, og det uanset om det er en kommune eller det er private, der foretager opkøbet. Også kommunerne må betale store renter af de beløb, de investerer ved bygge-modning af jorden, og jo længere de skal ligge med jorden, jo dyrere bliver det. Når der først er gået hul på et område og der er begyndt at forekomme handler til en pris, der ligger noget over sædvanlig pris, arbej-der det hurtigt sig selv op, og når der så er adskillige år til, at jorden skal tages i an-vendelse, så har vi miseren. Den landmand eller gartner eller bruger, der driver en ejendom i disse områder, skal jo ikke betale renter af den forventede højere handelspris, han skal ikke have renter og ikke betale renter, og derfor sker der ikke den automa-tiske stigning i kostprisen, så længe han driver den.

Hvis man ser på forløbet af lovgivningen på dette område siden 1960, kan det jo ikke undgås, at man kommer ind på den formodning, at det ikke altid kan have været saglige argumenter, der har været grundlaget for regeringens holdning. I 1960, det år, hvorfra den nugældende lov stam-mer, vedtog den daværende trekantrege-ning, at disse områder skulle vurderes efter bondegårdsreglen. I 1963 gennemførte den daværende flertalsregering, altså de radikale og socialdemokraterne, at ved de omvur-deringer, der ville forekomme inden næste almindelige vurdering, skulle der vurderes efter handelspris, men inden dette nogen sinde kom til virkning, blev man bange for følgerne, og i 1964 blev det bestemt, at

virksomheden af disse opvurderinger skulle undgås; man fikserede grundskatterne ved den lovgivning, vi gennemførte i vinteren 1964, og den fik også gyldighed for disse områder. I januar 1965 var det, der var rigtigt i 1963, forkert, nu skulle der vur-deres som i 1960 efter bondegårdsreglen, men da vi kom hen til den 1. april, var det blevet forkert, og så skulle der vur-deres efter handelsprisen.

Altså, det, der var rigtigt i 1960, var forkert i 1963. Det, der var rigtigt i 1963 turde man ikke binde an med i 1963, og det, der var rigtigt i 1964, var igen forkert i begyndelsen af 1965. Og det, vi i og for sig var enige om var rigtigt i januar 1965, var altså pludselig forkert i april 1965. Når regeringen kan fremsætte forslag med sådanne afvigelser, kan man da ikke for alvor tro på, at det kan være saglige argu-menter, der har været baggrunden for dens stillingtagen.

Vi finder, at ændringsforslaget er uhen-sigtsmæssigt i sin virkning, og at det indeholder muligheder for urimeligheder i be-tydelig grad over for adskillige grundejere; derfor bør det ikke gennemføres.

Jeg kan pege på, at også i mellem- og indzoner kan der efter vor opfattelse opstå urimelige beskatningsforhold efter de nugældende regler, nemlig hvor der er et uhenigtsmæssigt forhold mellem bygnings-værdi og grundværdi. Jeg skal ikke komme nærmere ind på, hvor det kan findes, men vi ønsker, at sagen bliver nævnt, således at man i fremtiden kan have opmærksom-heden henvendt på det, også fordi vi har fået at vide i udvalget af den højtærede finansminister, at vi kan forvente forslag til ændring af den samlede grundbeskatning, formentlig i det kommende folketingsår. Vi håber, at der ved den lejlighed kan blive taget hensyn til vore ønsker, således at de urimeligheder, som vi mener kan forekom-me, kan blive afværget. Men hvis vi ikke derigennem kan komme frem til noget, der tilfredsstill os, må vi til sin tid overveje at stille vore egne forslag herom,

[Jacob Sørensen.]

Vi kan altså ikke medvirke til gennemførelsen af ændringsforslaget, der går ud på at føje et nyt stk. 5 til § 14, hvorefter der i yderzoner og i byudviklingsområdenes landbrugszoner skal vurderes efter handelsprisen i stedet for efter bondegårdsreglen, men må stemme imod ændringsforslaget og anbefaler andre at gøre ligeså. Dersom ændringsforslaget vedtages, må vi også tage forbehold med hensyn til vor stilling ved tredje behandling. Vi må antagelig i så fald stemme imod lovforslaget.

A. C. Normann: Jeg har allerede ved første behandling på det radikale venstres vegne givet tilslutning til nogle enkeltheder, hvoraf den vigtigste er den, at der ved omvurderinger som følge af forbedringer skal gås ud fra sidste almindelige vurderings prisniveau.

Spørgsmålet om bondegårdsreglens bortfald, der jo især har været genstand for udvalgets opmærksomhed, hindrede desværre den mere omfattende enighed. Jeg tror, at vi med finansministerens ændringsforslag er nået frem til den bedst mulige vurderingsordning og den, der giver størst ensartethed for landet som helhed. Det er efter mit skøn det mest retfærdige princip, at vurderingsgrundlaget så vidt muligt er ens, og at vurderingen giver så rigtige oplysninger om værdierne som muligt. Det er det, der er dens hensigt. Hvilke konsekvenser man vil drage af de oplysninger, vurderingerne giver os, er så en anden sag.

Mit partis forslag om en henstandsordning, hvorefter de påløbne forøgede grundskatter ikke skal betales førend ved salg eller overførelse til inderzone, begrundes i betænkningen med hensynet til planlægningen, hvad der også er rigtigt; men en lige så væsentlig begrundelse har for os været ønsket om at hindre, at mennesker af beskatningsmæssige grunde blev tvunget til at flytte fra deres hjem. Dette hensyn vejer tungt til på alle grundbeskatningens områder, men kan jo ganske særligt uden skade gøres gældende her, hvor det ikke drejer sig om at få jord frem til bebyggelse. Det er jo et hensyn, der først indtræder, når ejendommen går ind i inderzonen.

Det ærede medlem hr. Jacob Sørensen mente, at det netop var regeringens hen-

sigt at presse jorden frem til salg for derved at få presset priserne nedad. Jeg skal ikke blande mig i, hvad der er regeringspartiets eller regeringens hensigt, men det er ikke min hensigt, det er ikke mit synspunkt, heller ikke at man varetager denne hensigt herigennem. Jeg har snarest den opfattelse, at mange salg i en mellemliggende periode har en prisforøgende virkning og ikke en prisdæmpende virkning, bl. a. af den grund at vurderingen altid ligger noget under den faktiske handelspris, men så konstateres der altså ved handel nogle stigninger, som kan bidrage til at presse vurderingen op.

Da det nu i en parentes i betænkningen udtrykkeligt nævnes, at henstanden eventuelt bortfalder ved ejerskifte inden overførelsen, vil jeg lige så udtrykkeligt understrege, at jeg opfatter regeringens løfte om at fremsætte forslag herom således, at der skal være valgfrihed for ejeren med hensyn til, om han vil betale det skyldige beløb ved ejerskifte eller først ved overgang til inderzone. Skulle praktiske hensyn tale imod valgfrihed, må henstanden opretholdes til tidspunktet for overførelse til inderzone. Jeg tror såmænd ikke, den ærede konservative ordfører behøver at være så mistroisk over for regeringens hensigter i så henseende. Jeg regner da også med, at uanset parentesen i betænkningen er der ikke på dette punkt nogen uoverensstemmelse mellem den højtærede finansminister og mig vedrørende forståelsen af det tilsagn, den højtærede minister har givet.

Jeg havde gerne af hensyn til ønsket om at spare på antallet af omvurderinger og for at spare administration set, at man havde forhøjet den foreslåede grænse på 10.000 kr. for forbedringer, der skal medføre omvurdering, til 15.000 kr., et beløb, der med hensyn til byggeomkostningsniveauets stigning vel bedre svarer til de hidtidige 5.000 kr., der i sin tid fastsattes. Der kan jo her anføres et hensyn til ajourføringen af formueskatten — det ved jeg er blevet fremført — men det er vanskeligt at se, at det er så vigtigt, at denne ajourføring ikke kan vente til den almindelige vurdering uden alt for stor skade.

Jeg skal hermed på det radikale venstres vegne anbefale det høje ting at vedtage lovforslaget og den højtærede finansministers ændringsforslag.

Poul Dam: Hvis man gennemlæser de indlæg, der fremkom ved første behandling af dette lovforslag, vil man se, at de ændringsforslag, som er blevet resultatet af udvalgets arbejde, svarer meget nøje til de standpunkter, man tog dengang. Det undrer mig derfor noget, at venstre og de konservative undrer sig over, at resultatet er blevet, som det er. Det ændringsforslag, der er strid om, er jo i det store og hele udtryk for de synspunkter, som de ærede ordførere for socialdemokratiet og det radikale venstre og jeg fremførte ved første behandling. Det glæder mig, at der har kunnet blive enighed med den højtærede minister om at få dette frem i ændringsforslags form.

Vi anbefaler at stemme for ændringsforslagene og for lovforslaget ved tredje behandling.

Johan Asmussen: Man skal være forsigtig med at rose finansministeren, som bl. a. jeg på mit partis vegne gjorde ved første behandling, så finansministeren blev helt betænkelig. Han er åbenbart blevet så betænkelig, at han på et væsentligt punkt er svinget helt rundt.

I januar var regeringen af den opfattelse, at det var de planlægningsmæssige hensyn, der måtte have prioritet; i maj er man blevet betænkelig ved at tilsidesætte de vurderingsmæssige og skattepolitiske hensyn. Spørgsmålet er hvorfor. Det kan jeg ikke se vi har fået noget at vide om.

Jeg kan ikke undlade at udtale min mest ubeholdne mangel på respekt for den form for lovmageri, der foregår ved at tælle på knapperne, således som det synes at være tilfældet her — og navnlig når man ikke engang kan nå at tælle færdig, inden et lovforslag bliver lagt på folketingets bord. Det er, som om man kan høre den højtærede minister nynne imens: „Hen til kommetoden og tilbavs igen“.

Det viser sig altså, at man under udvalgsdrøftelserne af, om der skulle vurderes efter bondegårdsreglen eller ej, har fået en trøstpræmieidé fra det ærede medlem hr. A. C. Normann, nemlig ideen med, at vel skal der beskattes, men der skal alligevel ikke betales; der skal gives henstand til de pågældende. Nu ser jeg, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen ikke har været

med i udvalget, men jeg kunne tænke mig, at hvis han havde været det, ville han i hvert fald nok have lagt mærke til, omend måske ikke glædet sig så forfærdelig meget over, at det ærede medlem hr. A. C. Normann synes at have gjort sig endog særdeles stærkt gældende, så stærkt, at det har resulteret i et notat fra den højtærede minister, som man ser af udvalgsbilagene, hvor det udtrykkeligt noteres, at det, man er inde på her, er en lex Erhard Jakobsen — altså med andre ord noget, der ligner lovforslaget om lån til betaling af ejendoms-skatter.

Vi er — naturligvis, kan jeg sige — imod, at man nu svinger tilbage til det tidligere standpunkt og forlader tanken om at anvende bondegårdsreglen. Derfor må vi stemme imod ændringsforslag nr. 1.

Ideen med en henstandsordning skal jeg ikke gå dybere ind på i øjeblikket, selv om det kunne være fristende. Det er en mærkelig måde at lovgive på, at man som motive-ring for en lovgivningsmæssig disposition eller som undskyldning for den anfører, at man agter om et stykke tid at komme med en helt anden slags lovgivning. Jeg er ikke meget sympatisk stemt over for ideen med henstand med betaling af skat. Det forekommer mig, at når man endelig skal betale skat, så skal man også betale den, så skal man ikke have henstand; hvis man behøver det, bliver det et socialt spørgsmål. Hele dette problem får vi imidlertid lejlighed til at komme ind på til efteråret.

Det forekommer mig, at et meget afgørende argument for at vende tilbage til bondegårdsreglen er det, som navnlig det ærede medlem hr. Jacob Sørensen understregede, og som vel kan udtrykkes på den måde, at ethvert andet vurderingsgrundlag end netop bondegårdsreglen ikke kan undgå at føre til vilkårligheder, og dem må det være den første opgave at undgå.

Jeg beklager, at lovforslaget, der ellers havde så mange tiltrækkende sider, ved denne tællen videre på knapperne er blevet så skæmmet. Det er derfor næppe sandsynligt, at vi vil kunne stemme for lovforslaget. I hvert fald må vi stemme imod det pågældende ændringsforslag.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg takker flertallet for tilslutningen til lovfors-

[Finansministeren.]

slaget og til de ændringsforslag, der er stillet.

Der er fra nogle partiers side gjort ophævelser over ændringsforslag nr. 1, og det er endog blevet sagt, at man savner en begrundelse for, at vi i regeringen og jeg som finansminister er gået ind for det. Det vil erindres, at forenklingsudvalget havde stillet to muligheder op og for sit vedkommende havde undladt at tage standpunkt. Vore overvejelser i første omgang i regeringen førte ganske rigtigt til, at vi måtte lade de planmæssige synspunkter få prioritet. Men ved den ordning, som nu indføres — og som ganske rigtigt indføres på initiativ af det ærede medlem hr. A. C. Normann — synes vi, at hensyn til begge sider er taget på en rimelig måde, og derfor har vi i regeringen kunnet acceptere den fremgangsmåde, der nu foreslås.

Jeg vil gerne til det ærede medlem hr. A. C. Normann sige, at så vidt jeg opfattede hans indlæg, kan der vist ikke mellem ham og mig blive nogen tvivl, hvad tilsagnet vedrørende ejendomsbeskatningen angår.

Endelig pegede det ærede medlem hr. Jacob Sørensen på nogle forhold af betydning for den kommende lovgivning om ejendomsbeskatning; jeg kan sige, at dem skal vi være opmærksom på.

Johan Asmussen: Nu begynder jeg at skimte, hvorfor man har ændret standpunkter. Den højtærede minister henviste til forenklingsudvalgets redegørelse, og jeg husker, at i den redegørelse var der 7 argumenter for, at man skulle gå over til bondegårdsreglen, medens der var 8 argumenter for, at man skulle lade være. Nu kan jeg jo se for mig, at den højtærede minister har foretaget en talmæssig vurdering, en vurdering efter antallet af argumenter. Det er selvfølgelig også en måde at komme til et resultat på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
vedtoges med 72 stemmer mod 59.

Ændringsforslag nr. 2, § 1 i den ændrede affattelse og §§ 2 og 3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om skattefri afskrivninger m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 116) findes i tidenden sp. 3222, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 935).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Peter Nielsen: Jeg skal anbefale de ændringsforslag, der er stillet af den højtærede finansminister, og i korthed nævne, hvad de går ud på.

Afskrivningsperioden for ældre driftsbygninger, som var foreslået ændret fra 10 år til 20 år, skal være 15 år. Med hensyn til afskrivningsprocenten for biler fastholder man som den højeste tilladte afskrivningsprocent de nuværende 30 pct., og man fastholder ligeledes reglen om, at beløb over 35.000 kr. ikke kan afskrives. Det har over for udvalget været fremført, at mange bilmærker koster et sted mellem 35.000 og 40.000 kr., og at det derfor kunne være rimeligt at tillade en afskrivning på op til 40.000 kr. Men det skal dertil bemærkes — også af hensyn til forskellige avisskriverier — at ethvert menneske har jo lov til at købe den bil, han vil; han må bare ikke afskrive mere end de 35.000 kr.

Jeg skal altså anbefale disse ændringsforslag og lovforslaget som helhed.

Det samme udvalg, som har behandlet dette lovforslag, behandler jo forslaget til ligningslov. Udvalget vil gerne have lov at se lidt mere på dette lovforslag — det skal